

ת"פ 18779/09/13 - מדינת ישראל נגד נאהיד סבאח

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 18779-09-13 מדינת ישראל נ' סבאח

בפני בעניין: כב' השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד אור-זך

המאשימה

נגד

נאהיד סבאח

הנאשם

באמצעות ב"כ עו"ד באסל פלאח

גזר דין

כללי

1. הנאשם, יליד 1985, הורשע, על פי הודייתו, בעבירה של **הצתה**, לפי ס' 448 (א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. עיקר עובדות כתב האישום: ביום 24.2.12 בשעה 19:30 לערך הגיע הנאשם יחד עם שניים אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, לאתר מתקן של חברת פלאפון הממוקם בסמוך לישוב חלוץ ובסמוך למקום מגורי הנאשם - כפר כסרא, ובו נמצאת אנטנה הממוקמת על עמוד של חברת חשמל. הנאשם, יחד עם האחרים, הציתו את האנטנה, בכך שאחד מהאחרים טיפס על העמוד והנאשם ואחר שפכו בנזין על סמרטוט. לאחר מכן העביר הנאשם לאחר שהיה על העמוד את הסמרטוט עם הבנזין וזה הציתו. כתוצאה מההצתה נגרם נזק לכבלי תקשורת וחשמל של האנטנה בסך של כ- 30,000 ₪.

תסקיר שירות המבחן

3. עיקרי תסקיר שירות המבחן: הנאשם בן 29 נשוי ואב לשני בנים, מתגורר בכפר כסרא, סיים 12 שנות לימוד וכן שירות צבאי. לאחר שירותו עבד כמבטח ומזה שנתיים אינו עובד. לפני כשלוש שנים החל לנהל אורח חיים דתי. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע צער על הנזק שגרם. יחד עם זאת, הנאשם הפחית מחומרת מעשיו השליך את האחריות לכך על הסובבים אותו בעת ההפגנה, אשר לדבריו, גרמו להתלהטות האווירה. הנאשם מסר כי במהלך ההפגנה הוקראו שמות שניים מבני דודיו שנפטרו מסרטן וכתוצאה מכך חווה תחושת כאב והצפה רגשית שהובילה אותו לפעול בלא שיקול דעת. הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי בשירות המבחן במטרה לבחון את בסיס תגובותיו האלימות. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון בינוני להישנות התנהגות אלימה בעתיד ברמת חומרה בינונית. המלצת שירות המבחן היתה שיקומית - צו של"צ בהיקף של 380 שעות וכן

עמוד 1

צו מבחן למשך 18 חודשים במסגרתו ישולב הנאשם בהליך טיפולי. עוד הומלץ על פיצויים וקנס.

ראיות הצדדים וטיעוניהם

4. הנאשם הגיש אישור בדבר הפקדת סכום של 30,000 ₪ בקופת בית המשפט - סכום הנזק המצוין בכתב האישום, והמיועד לטובת פיצוי חברת "פלאפון".

5. בטיעוני המאשימה לעונש ניתן דגש לחומרת מעשיו של הנאשם, שתוכנו לשיטתה מראש, עת הגיע לאנטנה הנמצאת מחוץ לכפרו יחד עם אחרים, כשהוא מביא עימו בנזין וסמרטוט. המאשימה הפנתה לערך המוגן בעבירת ההצתה: ההגנה על שלום הציבור ועל רכושו. נטען, כי מקרי הצתה מסתיימים לא פעם בתוצאות קשות ואף טראגיות וכי תוצאותיהם של מעשי ההצתה הינן בלתי צפויות. בכך טמונה חומרת מעשי ההצתה, שכן פוטנציאל הנזק - הן לאדם והן לרכוש הוא רב. המאשימה הביעה עמדתה כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר. המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה המצביעות כי מדובר באדם מסוכן - דווקא משום האימפולסיביות שבה בוצע מעשה ההצתה. בנוסף לעונש המאסר התבקש מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

6. מנגד, העלה ב"כ הנאשם את כלל הטיעונים שיש בהם להביא להקלה בעונשו של הנאשם. נטען, כי הרקע שהוביל לאירוע הינו מספר מקרי תחלואה בסרטן שהיו בכפר כיסרא ביניהם גם בת דודתו שנפטרה ממחלת הסרטן בהיותה רק בת 30. נוכח מקרי התחלואה אורגנה בכפר הפגנה במהלכה, באופן אימפולסיבי ובלתי מתוכנן, שרף הנאשם את האנטנה. עוד נטען, כי האנטנה רחוקה מסביבת מגורים, כך שהסיכון לפגיעה באנשים היה אפסי. לכן, לשיטת ב"כ הנאשם מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד 24 חודשי מאסר. לעניין העונש בתוך המתחם הפנה ב"כ הנאשם לכך כי הנאשם, שאין לחובתו עבר פלילי, הודה במיוחס לו - הן במסגרת חקירתו במשטרה והן בבית המשפט בטרם נשמעו ראיות. מדובר בהודיה בעובדות כתב האישום המקורי ללא כל הסדר טיעון לעניין העונש. משמעות הודייתו של הנאשם - הן במשטרה והן בבית המשפט - הינה לקיחת אחריות אמיתית על מעשיו והכרה בטעותו. ב"כ הנאשם הפנה להפקדת סכום הנזק בקופת בית המשפט, דבר המביא לידי ביטוי מעשי את חרטתו. נטען, כי הנאשם עשה מאמץ להפקיד את הכספים למרות מצבו הכלכלי הלא פשוט. ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן וביקש ליתן לו משקל של ממש וכן לאפשר לנאשם ללכת בדרך הטיפולית שהותוותה והומלצה על ידי שורת המבחן. עוד צוין, כי מאז שוחרר הנאשם ממעצרו (מעצר למספר ימים לצרכי חקירה), לפני כשנתיים, לא הסתבך בפלילים. בהתחשב בכל אלה ובהתחשב בשיקול שיקום הנאשם עתר ב"כ הנאשם לחרוג לקולא ממתחם הענישה הראוי ולאמץ, כאמור לעיל, את המלצות שירות המבחן.

7. בדברו בטרם גזר הדין מסר הנאשם כי: **"אני מצטער על מה שעשיתי. זה נבע ממצב לחץ, נפטר אצלי בת דודה שלי בת 30 וממקרים כאלה נבע דבר כזה, היתה הפגנה. לא החלטתי ללכת לעשות את זה היתה הפגנה הלכתי לשם וזה היה קטע רגשי שנזכרתי בבת דודי ואני מצטער"**.

8. כקבוע בחוק העונשין (תיקון 113), העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריין ייגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. תיקון 113 הגדיר את ההיררכיה בין שיקולי הענישה, וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בעוד שיקול ההלימה הוא שיקול גמולי; יתר השיקולים הינם שיקולים תועלתניים (ולהרחבה בהקשר זה ר' את מאמרו של כב' השופט עמי קובו, "**מבחן הולם למערכת המשפט**", ירחון הסניגור ינואר 2014 עמ' 76).

9. השלב הראשון בקביעת העונש (כאשר מדובר באירוע אחד) הוא קביעת מתחם העונש ההולם. מדובר במתחם נורמטיבי אובייקטיבי, כאשר לשם כך נלקחים במסגרת השיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; ו(3) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המתחם מתייחס למקרה קונקרטי ולא ניתן לקבוע מראש מתחם על פי העבירה בלבד (ור' בנדון, לדוגמה, האמור ברע"פ 4088/13 **אחמד הדרי נ' מ"י**, 11.6.13; ע"פ 1323/13 **חסן ואח' נ' מ"י**, 5.6.13).

10. בענייננו, הערכים החברתיים המוגנים הינם השמירה על ערך החיים ושלמות הגוף; וכן השמירה על רכוש הציבור. ההצתה מאופיינית בכך שקשה לאמוד מראש את נזקה, ונזקים אלה יכולים להיות קטלניים ורבי היקף: **"בית משפט זה פסק, לא אחת, כי עבירת ההצתה, [...] [ש]ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות"** (ע"פ 3210/06 **עמארה נ' מדינת ישראל (18.3.2007)**), היא מהחמורות שבספר החוקים, וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה, ולנוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו של אדם ולרכושו. לא בכדי, הועמד העונש המרבי בצידה של עבירה זו, על חמש עשרה שנות מאסר, וכאשר מטרת ההצתה היא פגיעה באתרי טבע, בנכסי המדינה, או פגיעה בבני-אדם, עומד העונש המרבי על **עשרים שנות מאסר**. (ע"פ 4006/12 **מלאך נ' מ"י**, 5.2.13). מעשיו של הנאשם חמורים לא רק משום הנזק הישיר לאנטנה של חברת הסלולאר אלא גם בשל הנזק העקיף הנגרם למנויי חברת הסלולאר ובכך שיש בדבר פגיעה בשירות בסיסי בימינו. משכך, הגם שמדובר ברכוש שמבחינה צרה הינו רכוש פרטי, יש לראותו גם כציוד תשתית המספק שירות לכלל הציבור. זאת ועוד, מדובר באנטנה שהוצבה על גבי עמוד חשמל. משמע, הפגיעה בתשתיות הינה כפולה. מידת הפגיעה בערכים לעיל הינה במידה בינונית שכן לא נטען ולא הוכח כי הפגיעה הכספית או הפגיעה הנגזרת היו בסדרי גודל משמעותיים.

11. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה הפנו הצדדים לפסיקה שניתנה בחלקה בטרם נכנס לתוקפו תיקון 113 (ועל הבעייתיות בהצגת פסיקה שכזו ר' האמור בע"פ 1127/13 **גברזגי נ' מ"י**, 15.1.14, פסקה 16). אתיחס בעיקר לפסקי הדין שניתנו לאחר תיקון 113:

המאשימה הפנתה לגזרי הדין הבאים:

· ע"פ 3796/13 **קבלאן ואח' נ' מ"י**, 15.10.13 - המערערים, בעלי עבר פלילי, הורשעו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ובעבירת הצתה (הצתת אוטובוס בשווי 200,000 ₪) בית המשפט קמא גזר

על המערערים בין היתר 24 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון דחה בין היתר את ערעורם על חומרת העונש.

ע"פ 2190/13 **עמאש ואח' נ' מ"י**, 1.12.13 - המערערים הורשעו בעבירת הצתה בצוותא של רכב, בקרבת בית מגורים, על רקע סכסוך קודם. אחד מהמערערים הורשע בעבירות נוספות. בית המשפט קמא קבע כי מתחם הענישה נע בין 2-4 שנות מאסר ובית המשפט העליון אישר קביעתו זו וכן את העונשים שהוטלו על המערערים 38 חודשי מאסר בפועל על המערער שהורשע בעבירות נוספות ו 27 חודשי מאסר בפועל המערער השני.

ע"פ 7887/12 **שאול נ' מ"י**, 24.4.13 - המערער (בעל עבר פלילי וכן בעיות בתחום הנפשי) הורשע בעבירת הצתה (הצתת מגרש ושריפת ציוד שאוחסן במגרש). בית המשפט קמא קבע מתחם עונש שנע בין 2-4 שנות מאסר וגזר על המערער 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי מתחם הענישה שנקבע אינו מתאים למקרי הצתה "רגילים", בהם הנאשם אינו סובל מבעיה נפשית, או שאין לגביו נסיבות מיוחדות, וככלל מתחם הענישה צריך להיות גבוה יותר.

ע"פ 5960/13 **מ"י נ' עון**, 23.4.14 - המשיב הורשע בעבירת הצתה במטרה לפגוע בבני אדם (הצתת עסק בזמן ששהו בו ארבעה עובדים) וחבלה בכוונה מחמירה. בית המשפט קמא קבע כי מתחם הענישה נע בין 2-4 שנות מאסר וגזר על המשיב בין היתר מאסר בפועל למשך 30 חודשים. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה בעבירת הצתה חמורה, שבצידה כוונה לפגוע בבני אדם, נע בין 3-6 שנות מאסר וגזר על המשיב עונש בן 42 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם הפנה לגזרי הדין הבאים:

ע"פ 4311/12 **מילאד סורי נ' מ"י**, 8.11.12 - המערער (צעיר נעדר עבר פלילי) הורשע בהצתת רכב על רקע של אהבה נכזבת. המערער נדון, בין היתר, למאסר בפועל בן 9 חודשים. על רקע נסיבותיו האישיות ונתוניו קבע בית המשפט העליון, מבלי שהדבר יהווה תקדים, כי ניתן לחרוג מהכלל של מאסר בפועל הראוי בעבירות הצתה והעמיד את עונשו על 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בכפוף לקבלת חוות דעת ממונה.

ת"פ (מחוזי חיפה) 9249-07-12 **מ"י נ' שליין**, 23.4.14 - הנאשם (חוסה בהוסטל לצעירים הסובלים מהפרעות נפשיות) הורשע בעבירת הצתה (הצית את שולחן חדר האוכל ודלת הכניסה וזאת שעה ששהו שם חוסים ואנשי סגל). נקבע מתחם ענישה שנע בין 6 חודשי מאסר ועד ל-12 חודשי מאסר. נוכח מאפייני אישיותו המיוחדים של הנאשם וההליך השיקומי שנוטל בו חלק חרג בית המשפט לקולא ונגזר על הנאשם צו מבחן.

ת"פ (מחוזי חיפה) 40195-02-13 **מ"י נ' אמג'ד**, 13.8.13 - הנאשם (צעיר ללא עבר פלילי) הורשע בעבירה של סיוע להצתה (חברו של הנאשם ביקש שיעצור בסמוך לרכב בזמן שהוא יצית אותו). נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל. והנאשם נדון ל 5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. באותו גזר דין הוזכר ת"פ (מחוזי חיפה) 40280-02-13 **מ"י נ'**

גידוואי, 4.7.13 - מדובר בהליך הנוגע לאירוע שתואר לעיל (40195-02-13). הנאשם, שהיה בן 18.5 שנים, הורשע בעבירות של הצתה ופריצה לרכב. בית המשפט קבע כי מתחם העונש נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 3 שנות מאסר וגזר על הנאשם בסופו של דבר 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

כן אפנה לע"פ 3947/12 **סאלח נ' מ"י**, 21.1.13 - המערער (צעיר נעדר עבר פלילי) הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בהצתת אתר אנטנה של חברת סלולאר במספר מוקדים ובהסגת גבול בכדי לעבור עבירה. על המערער הושתו בין היתר 14 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון דחה את הערעור הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש.

12. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ושיש לבחון בטרם ייקבע מתחם העונש הראוי, קובע ס' 40 ט' לחוק נסיבות ונתונים שונים שיש להתחשב בהם. בענייננו, כל שמצוי לפנינו, על פני הדברים, הן עובדות כתב האישום והודאת הנאשם בעובדות אלו (ור' בנדון ס' 40 י' לחוק העונשין וכן ר' בנדון, לדוגמה, האמור בע"פ 987/10 **פלוני נ' מ"י**, 2.8.10). לפיכך, חרג הנאשם מגדר העובדות בציינו את הרקע והמניע מבחינתו למעשיו. יחד עם זאת, איני סבור כי מדובר בחריגה של ממש או כי הנתונים שהתווספו על ידי הנאשם ובא כוחו חוטאים לאמת, ולו מנקודת השקפתו של הנאשם. אין מדובר בנתונים הסותרים את עובדות כתב האישום, הגם שהיה ראוי כי נתונים אלו יצוינו בכתב האישום או כי תהיה הסכמה דיונית לגביהם שכן קיימת חשיבות לשאלה באם מדובר במעשה שבוצע על רקע שניתן לכנותו "עברייני רגיל" או שמא יש לכך רקע אחר. אדגיש, כי גם לאחר שקיבלתי עובדתית, ולו באופן חלקי, את הסברו של הנאשם הרי שאין בכך כדי ליתן לגיטימציה לעצם המעשים ומאלין יוצא כי הדברים אינם פועלים בהכרח לזכותו.

בענייננו, כאמור לעיל, מדובר בהצתת אנטנה המצויה מחוץ לשטח הכפר. משמע, אין מדובר ברכוש המצוי בסמוך לבתי מגורים (ר' בנדון את ניסוחו של כתב האישום וכן את ס' 3 לטיעוניה הכתובים של המאשימה). במילים אחרות, כי אין דין הצתת אנטנה (מבלי להפחית מחומרת מעשה זה) כדין הצתת רכב הנמצא בסמוך לבתי מגורים; אין דין הצתת כלי רכב כדין הצתת עסק בו עשויים להימצא בני אדם (ור' בנדון מ"ת (מחוזי חיפה) 27497-04-14 **מ"י נ' אגבאריה**, 7.5.14) או חלילה בית מגורים. פוטנציאל הנזק הינו שונה בתכלית בכל אחד מאותם מקרים. במילים אחרות, במדרג עבירת ההצתה העבירה שבוצעה על ידי הנאשם מצויה ברף נמוך יותר מעבירת הצתה של מבנה (למגורים או לעסק), אשר יתכן ומאוכלס בבני אדם. הצתת אנטנה גורמת נזק לרכוש וכאמור לעיל גם גורמת נזק לתשתיות המספקות שירותים חיוניים לציבור רחב. במידה מסוימת היא אף עשויה להעמיד בסכנה רכוש סמוך, אך אין היא משתווה בחומרתה להצתת בית עסק או בית מגורים. לפיכך, חלק מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה רלוונטית. זוהי אף הסיבה שנקבע כי: ". **עיון בפסיקתו של בית-משפט זה, מגלה, כפי שצוין, בצדק, בית המשפט הנכבד, כי רף הענישה בעבירות ההצתה אינו אחיד, וכי במסגרת שיקולי הענישה, על בית-המשפט ליתן דעתו, בין היתר, לתוצאות המעשה, לפוטנציאל הסיכון לחיי אדם ולרכוש, הגלום במעשה ההצתה, לתכנון המוקדם, ולעברו הפלילי של הנאשם** . . ." ע"פ 4006/12 **מלאך נ' מ"י**, 5.2.13.

לא בכדי הפנית לעניין הצתת האתר הסלולארי שנדון בעניין סלאח לעיל (ע"פ 3947/12 לעיל) אולם סבורני כי לא

ניתן להקיש ממנו ישירות לענייננו שכן נסיבותיו של אותו מקרה היו חמורות מבענייננו - באותו מקרה הנאשם גילה נחישות וחזר לאתר זמן קצר לאחר שניסיון ההצתה הראשון כשל; מדובר היה במספר מוקדי הצתה; הנאשם שם ניהל את משפטו עד תום ולכן לא היה זכאי להקלה בשל החיסכון בזמן שיפוטי; הנאשם הורשע גם בעבירה של הסגת גבול, ולא פחות חשוב - באותו מקרה נקבע כי בקרבת האנטנה היו מצויים מבנים והאזור כולו היה מוקף עצים, כך שפוטנציאל הנזק היה רב.

13. בחינת כלל הנתונים לעיל, הובילה אותי למסקנה כי מתחם העונש הראוי בנסיבות העניין נע בין 6 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד 24 חודשי מאסר.

14. לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש הראוי - אם לקולא משום שיקולי שיקום; ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור. בהקשר זה לא נעלמו מעיני המלצות שירות המבחן אך איני סבור כי נסיבותיו של המקרה או נתוניו של הנאשם מצדיקים סטייה שכזו לקולא. את ההליך הטיפולי, כאמור להלן, יוכל הנאשם לעבור גם אם יושת עליו עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות וזאת במסגרת צו המבחן שיינתן בנוסף לעבודות השירות.

15. לעניין העונש שיש להשית בתוך המתחם - בהקשר זה יש להתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם לקולא ולחומרה וכן לנתונים ונסיבות אחרות המנויות ברובן בס' 40 יא' לחוק.

עומד לפנינו נאשם בן 29 (יליד 1985), נעדר עבר פלילי, שהודה במיוחס לו והביע חרטה וצער על מעשיו. לא זו אף זו אלא שהנאשם הפקיד את סכום הנזק הנטען בקופת בית המשפט- וזאת לשם תשלום פיצויים בגין הנזק שנגרם לאנטנה, עוד בטרם נגזר דינו. בכך גילה הנאשם כי אין מדובר רק בחרטה מן השפה לחוץ אלא נקט במעשה של ממש.

צינתי לעיל כי איני מאמץ את המלצות שירות המבחן ככתבן וכלשונן, אולם סבורני יש עדיין יש להן משקל בכך שהעונש שיושת על הנאשם יהיה ברף התחתון של מתחם הענישה.

בנוסף, איני סבור כי מדובר במקרה - על כלל נסיבותיו ונסיבות הנאשם - שמצדיק השתת מאסר בפועל. סבורני, כי במקרה דנן שילוב המאסר לריצוי בעבודות שירות לצד צו המבחן, ישרת את אינטרס הציבור ואת כלל שיקולי הענישה באופן מיטבי יותר מאשר השתת מאסר בפועל - על כלל חסרונותיו והשפעותיו השליליות - על מי שאינו נושא לחובתו עבר פלילי כלשהו. יש לזכור, כי הנאשם יהיה נתון בפיקוח שירות המבחן תקופה משמעותית ובאם יפר את הוראות שירות המבחן יחזור עניינו לפניי והוא עשוי להיות צפוי לעונש ראוי נוסף.

16. סוף דבר, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

16.1. מאסר למשך 6 חודשים.

המאסר לעיל ירוצה בעבודות שירות במשטרת מעלות- מעונה, וזאת החל מתאריך 11.9.14, ובתנאים שצוינו בחוות דעת הממונה על עבודות שירות מתאריך 17.6.14.

המערער יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו בעבודות שירות, אצל הממונה על עבודות שירות, ביום 11.9.14 בשעה 9:00. המערער יתייצב במפקדת עבודות השירות, בימ"ר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099.

מובהר בזאת לנאשם, שעליו לדווח לממונה על עבודות שירות, על כל שינוי בכתובת מגוריו, במספרי הטלפון שלו או בשינוי במצבו הבריאותי. עליו לעמוד בכל תנאי הפיקוח. ביקורות פתע וכל הפרה של עבודות שירות - ובכלל זאת שתיית אלכוהול במהלך העבודה או הגעה בגילופין - עשויה להביא להפסקה מינהלית ולריצוי יתרת העונש במאסר ממש.

כמו כן, במידה ועפ"י החלטת הממונה על עבודות שירות, במהלך ריצוי עונשו של הנאשם, יועבר הנאשם למקום עבודה אחר מהמפורט בגזר הדין, יועסק הנאשם עפ"י שעות העבודה הנהוגות במקום העבודה החדש.

16.2. הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

16.3. הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.

16.4. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן (צו מבחן) לתקופה של 18 חודשים מהיום. הובהר לנאשם, בהתאם להוראות פקודת המבחן, כי אם יפר את הוראות שירות המבחן ו/או יבצע עבירה בתקופת הפיקוח, צפוי עניינו לחזור לבית המשפט וניתן יהיה לגזור עליו עונש ראוי נוסף. במלים אחרות, הובהר לנאשם כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן ולעמוד בכל התנאים כפי שיקבעו בתקופת הפיקוח.

16.5. הכספים שהופקדו ע"י הנאשם בקופת בית המשפט (בסך 30,000 ₪) יועברו לחברת "פלאפון". המאשימה תדאג להעביר למזכירות תוך 30 יום מהיום את פרטיה המלאים של חברת "פלאפון".

16.6. קנס בסכום של 2,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לתאריך 1.12.14.

17. המזכירות תשלח עותק לשירות המבחן; וכן עותק לממונה על עבודות שירות.

18. זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ט סיוון תשע"ד, 17 יוני 2014, בהעדר הצדדים.